

MASARYKOVA UNIVERZITA V BRNĚ

Fakulta sociálních studií
Katedra sociální politiky a sociální práce

Záznamník praxe pro kurz

Praxe a supervize I.

Vyučující: Mgr. Monika Šišláková

Obor: sociální politika a sociální práce

Typ studia: prezenční

Stupeň studia: bakalářský

Vypracovala: Petra Stehlíková (182779)

Imatrikulační ročník: 2005/ 2006

Záznamník praxe

Vykonávala jsem praxi v organizaci Domov pro mne, instruktorkou praxí byla Lenka Havlenová.

Klienti organizace a diagnózy:

Klienti organizace jsou ve většině případů zdravotně postižení. Především jde o klienty s dětskou mozkovou obrnou, různými druhy a stupni svalové dystrofie, ale také roztroušenou sklerózou apod.

Většina klientů měla diagnózu *dětská mozková obrna*. DMO postihuje především motorický systém dětí – je to porucha hybnosti a držení těla, ale může být doprovázena dalšími problémy a poruchami – poruchy intelektu, zrakového sluchového a prostorového vnímání. Stupeň postižení, jehož je DMO příčinou, může být různý a je logicky závislý na stupni neurologického poškození, k němuž došlo. Jeho obsah a lokalizace určuje klasifikaci tzv. spasticity - zvýšení svalového tonu, při němž se svaly brání natažení. Charakteristickou známkou DMO je opoždění motorického vývoje dítěte, které se projevuje podle stupně postižení dítěte (čím menší postižení, tím později se na něj zpravidla přijde.) Ke vzniku DMO dochází u dítěte v prenatálním období (může být způsobeno předčasným porodem, prenatální infekcí apod.) Poškození mozku se během života dítěte neprohlubuje, ale ani jinak nemění. Naopak může dojít k pokrokům ve fyziologickém rozvoji dítěte, pokud je mu poskytována správná péče především v oblasti fyzioterapie. Tuto diagnózu mají klienti „Hanka Lesová“ (53 let, má k tomu i mentální postižení), „Anička“ (10 let, má k tomu i omezenou hybnost), „Honzík“ (5 let, má k tomu i problémy se zrakem) a „Saša“ (35 let, má k tomu i mírné mentální postižení).

Další diagnózou byla *svalová dystrofie*. Je to skupina dědičných onemocnění, při kterých dochází k progresivní degeneraci různých svalových skupin. Nijak nepostihuje nervový systém, pouze svalovou hmotu. Je mnoho druhů specifických postižení, která spadají do této skupiny. Liší se podle toho, které druhy svalů napadají a také jakým způsobem – zda dochází k úbytku svalové hmoty nebo je jejímu ochabování. Narozdíl od výše zmiňované DMO dochází k neustálému zhoršování onemocnění v průběhu života. Velkou roli v těchto případech hraje především psychika pacienta. Vliv na rozvoj nemoci má pohyb. U postižených, kteří se ještě

mohou pohybovat a je důležitá psychická podpora , která jim pomáhá a motivuje je. Tuto diagnózu mají manželé „Hájkovi“ (oba mají 50 let).

Praxe:

První týden praxe 4.10. – 8.10.

První kontakt s organizací, získávání předběžných informací o klientele organizace, získání představy o jednotlivých službách u klientů, organizační záležitosti.

Druhý týden praxe

Pondělí (9.10.2006)

Moje první návštěva u „Lesových“ byla v pohodě. Petra mi ukázala, jak se „Hanka“ správně zvedá, jak si ji mám chytit a jak se dává do kočáru s pomocí její matky. Ten den šla „Hanka“ na procházku s paní sousedkou. Pak jsem byla v kanceláři. Pak jsme šly ke „Hájkovým“. Tam mi Petra ukázala, jak se pomáhá panu „Hájkovi“ zvedat z vozíku, na co si mám přitom dát pozor, abych mu nějakým způsobem neublížila.

Středa (11.10.2006)

Ráno jsem s Petrou vyrážela na první návštěvu k „Honzíkovi“. Brala jsem „Honzíka“ a dávala ho do kočárku, kde je nutné ho připoutat, protože má ve zvyku sebou vrtět a kývat se ze strany na stranu. Odvážely jsme ho do školky. Chytili jsme jak bezbariérový trolejbus, tak i bezbariérovou tramvaj. Od „Honzíka“ jsme jely rovnou k „Hájkovým“. Tam mi byly ukázaly úkony, které se dopoledne dělají. Poprvé jsem panu „Hájkovi“ pomáhala zvedat se z vozíku a i usazovat na toaletu. Odpoledne, ve 14 hod, jsme šly za „Sašou“. Šly jsme do restaurace na kávu a na džus. Cestou tam mi Petra ukázala, jak se ovládá vozík a při cestě zpátky jsem ho vezla já. Ještě jsme měly hodinu čas, tak jsme zašly do obchodu, „Saša“ koupila barvu a my jsme ji nabarvily hlavu. Sluší jí to.

Čtvrtek (12.10.2006)

Ráno jsem vyrážela na Vozovnu Husovice. Měla jsem sraz s Jarčou, vyzvedávaly jsme „Jitku“ a odvážely jsme ji do školy. Jely jsme autobusy. S vozíkem „Jitky“ se mnohem lehčeji manipulovalo než s vozíkem „Sašy“. Bylo to fajn.

Třetí týden praxe

Pondělí (16.10.2006)

Poprvé jsem byla u „Lesových“ sama. S paní „Lesovou“ jsme „Hanku“ zvedaly do kočáru a s kočárem jsem ji dávala na balkon. Bylo to dobré. S paní „Lesovou“ jsme se bavily o počasí a tak. Pak jsem šla s Petrou k „Aničce“. Tam mi ukázala, co se dělá u ní, jak se koupe a tak. Ten den byla „Anička“ taková rozmrzelá, protože se vrátili z dovolené a bylo tam na ni dost lidí. Měla jsem z toho protichůdné pocity. Pak jsem šla ještě ke „Hájkovým“. Tam se dělal obvyklý manévr, tedy pomáhání zvedání z vozičku.

Středa (18.10.2006)

Středa probíhala jako obvykle. Ráno jsem šla pro „Honzíka“ a vezla jsem ho do školky. Bylo to v pohodě. Broukala jsem si s ním Včelí medvídky, jelikož ho broukání a zpívání uklidňuje. A od půl deváté do deseti jsem byla u pana „Hájka“. Tam jsem mu pomáhala s obvyklými dopoledními věcmi, jako je zvedání z vozíku, oblékání, posazování na toaletu, vaření čaje atd. Odpoledne jsem šla za „Sašou“. Vyzvedávala jsem ji doma. Byly jsme v restauraci na kávě a džusu. Povídalý jsme si o různých věcech, o dětech, škole, životě, rodině atd. Při zpáteční cestě jsme potkali jejího manžela s dětmi, šly na poštu, a tak jsem „Sašu“ dovezla tam.

Čtvrtý týden praxe

Středa (25.10.2006)

Ve středu dopoledne jsme byly s Pavlou na BVV. Byly jsme u stánku a prezentovali jsme organizaci Domov pro mne. Prodali jsme několik pohledu a podali několika lidem informace o

organizaci a její práci. Odpoledne jsem šla za „Sašou“. Byly jsme v restauraci na kávě, přemluvila mě, abych taky zkusila alžírskou kávu, a daly jsme si pohár. Povídaly jsme si o různých věcech, jako třeba těhotenství, piercing a tetování atd.

Čtvrtek (26.10.2006)

Dnes jsme byly s Pavlou zase na Výstavišti na BVV. Dopoledne jsme prodaly několik pohlednic i jednu keramickou labuť. Bylo to fajn.

Pátý týden praxe

Pondělí (30.10.2006)

V 17 hod jsem šla k „Lesovým“. S paní „Lesovou“ jsme daly „Hanku“ do kočáru a já jsem ji dala na balkon. Ten den byla docela zima, tak jsme ji oblékly ještě do zimní bundy a daly do pytle. S paní „Lesovou“ jsme se bavily o počasí a tak.

Středa (1.11.2006)

Ve středu jsem toho měla plno. Ráno jsem šla pro „Honzíka“ a vezla ho do školky. Pak jsem šla k panu „Hájkovi“ a pomáhala mu s obvyklými věcmi a dělala jsem obvyklé činnosti. Vše bylo v pohodě. Ten den byla doma i paní „Hájková“, tak jsme připravily věci k praní. A uklízela jsem jim vyprané prádlo. Než jsem odešla, tak jsem jim skočila vedle do pekárny pro nějaké pečivo. Pak jsme měly setkání s Lenkou. O půl jedné jsem byla zase u „Hájků“ a pomáhala jsme panu „Hájkovi“ zvedat se z vozíku a věšela jsem jim prádlo. Pak jsem šla k „Lesovým“. Tam jsme vyzvedly s matkou „Hanku“ do kočáru a zapnuly ji televizi. Nakonec jsme šly s Pavlou za „Sašou“. Venkovní restauraci měli zavřenou, tak jsme šly dovnitř. „Saša“ si dala jako obvykle alžírskou kávu a my si daly džus. Bylo to fajn. Dnes byla „Saša“ velmi výřečná a poznala jsem její negativní postoj k antikoncepci. Zpátky domů ji vezla Pavla.

Šestý týden praxe

Pondělí (6.11.2006)

Pondělí bylo jako vždy. V pět hodin jsem šla k „Lesovým“. Zvedaly jsme „Hanku“ oblékaly ji do bundy a dávaly ji do pytle. Pak jsem ji dávala s kočárem na balkon. Pak jsem šla s Petrou k „Aničce“. Toto setkání bylo lepší než minule, protože už nebyla tak mrzutá. Pomáhala jsem ji s koupáním, utíráním, oblékáním a tak. A pak jsem šla ještě k panu „Hájkovi“ Tam jsme dělali obvyklý večerní úkon. Zvedání z vozíku.

Středa (8.11.2006)

Ve středu ráno jsme šly s Pavlou pro „Jitku“ a vezly jsme ji do školy. Na autobus jsme šly od nich pěšky a po cestě jsme si docela popovídaly. Nastupování bylo v pohodě. Při výstupu nás pochválil pan školník, jak nám to jde. Odpoledne jsme jely do Avionu na veřejnou sbírku. Prodávaly jsme pohlednici za libovolný příspěvek. Docela to šlo, ale ke konci jsme už byly unavené. Pak jsme ještě pomáhaly Petře převážet věci do Hypernovy.

Čtvrtek (9.11.2006)

Dnešní odpoledne jsme strávily na veřejné sbírce v Hypernově. Tam to bylo o něco horší než v Avionu.

Sedmý týden praxe

Pondělí (13.11.2006)

Dnes jsem byla u „Aničky“. Bylo to v pohodě. Koupala jsem ji, myla jsem ji vlasy atd. Byla jsem tam s ní i chvíli sama, protože její mamka jela pro babičku. Vše proběhlo v pořádku. Pak jsem šla ještě k panu „Hájkovi“ tam to probíhalo taky v pohodě. „Hanku“ jsme neměla z důvodu její nemoci.

Středa (15.11.2006)

Ráno jsem vyzvedávala „Honzíka“ a vezla jsem ho do školky. Cesta byla v pohodě a vše probíhalo jako jindy. „Honzík“ byl trochu víc zamlklý, protože byl po nějaké injekci. Pak jsem

šla k panu „Hájkovi“ Tam jsem dělala obvyklé dopolední úkony. Vše probíhalo jako vždy v pohodě. A o půl jedné jsem ještě vyzvedávala „Honzíka“ ze školky. Tam jsem si ho musela ještě obléknout. Jinak vše bylo dobré. Při cestě domů byl v klidu, takže to probíhalo bez problémů.

Osmý týden praxe

Pondělí (20.11.2006)

V pondělí jsem šla nejprve k „Aničce“. Byla v pohodě. Koupala jsem ji, myla jsem ji vlasy, vše probíhalo jako vždy. Ze začátku byla trochu mrzutá, pak byla dobrá a smála se. Ten víkend měla narozeniny, tak tam měla i nějak dárky. Pak jsem šla ještě k panu „Hájkovi“. Tam jsem dělala obvyklý manévr, vše proběhlo v pořádku.

Středa (22.11.2006)

Ráno jsem šla pro „Honzíka“ a vezla jsem ho do školky. Cesta probíhala v pohodě, tedy až na ten kopeček v Pisárkách, ten není nic moc. Pak jsem šla k panu „Hájkovi“ kde jsme dělali obvyklé věci. Také jsem byla paní „Hájkové“ v pekárně pro nějaké pečivo. Tam vše probíhalo v pořádku. Pak jsem byla ještě pro „Honzíka“ ve školce. Tam jsem si ho i oblékala. Cesta proběhla v pořádku, byl klidný. Jinak vše proběhlo v pohodě

Čtvrtek (23.11.2006)

Ráno jsem šla pro „Jitku“ a vezla jsem ji do školy. Cesta byla v pohodě. Do autobusu mi pomáhal nějaký pán a paní. Z autobusu mi pomáhali nějakí kluci, protože pan školník nestíhal. „Jitka“ je docela upovídaná. Vše bylo v pohodě. A pak jsme měli od 10.30 hod schůzku supervizní.

Devátý týden praxe

Pondělí (4.12.2006)

Jako každé pondělí jsem byla u „Lesových“. Tam se dělal obvyklý manévr s „Hankou“, to je zvedání a dávání do kočáru. Ten den „Hanka“ zůstávala doma, protože venku bylo chladno. Pak jsem šla k „Aničce“. Tam jsem ji koupala, oblékala, sušila ji vlasy a tak dále. Vše probíhalo v pořádku. A nakonec jsem byla ještě u pana „Hájka“. Tam se dělal obvyklý úkon.

Středa (6.12.2006)

Ráno jsem vyzvedávala „Jitku“ a odvezla jsem ji do školy. Na zastávce čekal už pan školník a pomáhal mi s ní z autobusu. Odpoledne jsem byla s Lenkou, instruktorkou praxí, pro „Sašu“. To odpoledne jsme se jely podívat do psího útulku na Kociánce. Bylo to velmi namáhavé, byla nutná dobrá fyzická.

Pátek (8.12.2006)

Ráno jsem jako vždy vyzvedávala „Honzíka“ a vezla jsem ho do školky. Cesta by v pohodě, když trochu kňoural, tak jsem mu broukala Včelí medvídky. Pak jsem jela k panu „Hájkovi“, tam jsme dělali obvyklé manévry. Odpoledne jsem ještě vyzvedávala „Honzíka“ ze školky a vezla jsem ho domů.

Desátý týden praxe

Pondělí (11.12.2006)

Pondělí probíhalo jako obvykle. Návštěva u „Lesových“ a tentokrát dávání „Hanky“ do postele. Potom návštěva u „Jitky“ a tam obvyklé věci, bylo už i rozloučení, a nakonec zvedací manévr u pana „Hájka“.

Středa (13.12.2006)

Ten den jsem vyzvedávala pouze „Jitku“ a odvezla ji do školy. Cesta proběhla v pořádku a po ní jsme se i rozloučily.

Čtvrtek (14.12.2006)

Ráno jsem vyzvedávala „Honzíka“ a odvážela ho do školky. Také jsem se rozloučila s „Honzíkovou“ maminkou. A naposledy jsem šla k panu „Hájkovi“. Tam vše probíhalo v pořádku, byla jsem pochválena za svoji službu na praxi. Vše probíhalo v pohodě a ke spokojenosti všem.

Jedenáctý týden praxe 18.12 – 22.12

Schůzka s instruktorkou praxí Lenkou Havlenovou a ukončení praxe. Odevzdání klíčů od klientů a výkazů vykonané praxe. Rozloučení s organizací a zhodnocení celé praxe.

Souhrn získaných informací:

Budu popisovat rozhovor mezi sociálním pracovníkem a klientkou z rodiny X. Tento rozhovor se uskutečnil u klientky v domácnosti. Již dříve se na tento problém snažil sociální pracovník poukazovat při návštěvách u klientky doma či při posezení v restauraci. Ale po těchto upozorněních na problém se nedostavily žádné výsledky, a tak se sociální pracovník rozhodl uskutečnit tento rozhovor přímo u klientky doma i v přítomnosti klientčina manžela. Tento rozhovor se uskutečnil první týden v měsíci prosinec. Rozhovoru se zúčastnil sociální pracovník ještě s jedním spolupracovníkem, klientkou a klientčíným manželem. Při rozhovoru nebylo použito videa ani jiné audiovizuální techniky. Pouze sociální pracovník s dělal poznámky, aby je mohl později konzultovat na supervizním setkání v organizaci s ostatními spolupracovníky.

Obsahem rozhovoru byla čistota domácnosti klientky a z toho vyplívající problémy. Tato situace byla velice vážná. U klientky doma byl nepořádek, v kuchyni nebylo uklizeno, po pokojích se válely věci a zbytky jídla, a z toho vznikající zápach. Jednou také nastala situace, že mladší dcera klientky, 1,5 roku, vytáhla z odpadkového koše kelímek od jogurtu a začala ho oblizovat. Po této situaci se sociální pracovníci rozhodli zakročit. Sociální pracovníci požadovali

po manželích, aby v jejich domácnosti byly vyhovující podmínky pro výkon služby sociálních pracovníků, tak také pro výchovu manželových dětí. I když do domácnosti chodili dvakrát či třikrát týdně uklízet dobrovolníci, pořádek nevydržel déle jak půl dne. Jelikož klientka není schopna pořádek udržet, protože je zdravotně postižená a na vozíčku, bylo udržení pořádku především na klientčině manželovi. Ten to očividně nezvládal. Požadovali tedy, aby bylo v bytě neustále uklizeno, aby zde byly vyhovující podmínky jak pro výkon služby, tak pro žití rodiny.

Manželé se při tomto rozhovoru cítili mírně ukřivdění. Sociální pracovník se choval jako profesionál, snažil se jim vše rozumným způsobem vysvětlit a pomoci pochopit jim situaci. Chtěl aby se vše vyvíjelo ve prospěch klientky, ale zároveň, aby vše bylo podle etických a morálních pravidel. Sociální pracovník přišel s návrhem, tedy spíše s podmínkou. Buďto bude v klientčině bytě uklizeno, a nebo to sociální pracovník nahlásí příslušným úřadům. V této situaci nastal další problém, protože klientčina bývalá přítelkyně se rozhodla tento problém nahlásit sama, aniž by dala klientce, své bývalé přítelkyni, nějakou možnost nápravy. A tak se sociální pracovníci museli potýkat i s tímto problémem. Klientčině bývalé přítelkyni vysvětlili situaci a ona se tedy rozhodla, že to na příslušný úřad nenahlásí a nechá to na sociálním pracovníkovi. Po vyřešení tohoto problému se tedy uskutečnil tento rozhovor. Udělili manželům tedy podmínku. Manželé v tu chvíli nevěděli co dělat, a tak na ni přistoupili. Kdyby totiž na podmínku sociálního pracovníka nepřistoupili, sociální pracovník by to nahlásil sociálním úřadům a ty by pravděpodobně po návštěvě v klientčině bytě děti manželům odebrali, jelikož nežili v prostředí vhodném pro jejich výchovu. Slíbili sociálnímu pracovníkovi, že jejich byt bude uklizený a že budou udržovat pořádek, aby k odebrání jejich dětí nedošlo. Situace se nyní nadále vyvíjí.

Interpretace:

Při řešení problému u klientky v domácnosti to bylo poprvé, co u tohoto rozhovoru byl přítomen i klientčin manžel. Tento rozhovor znamenal začátek řešení problému celou rodinou. Až doposud se jednalo o individuální intervenci mezi sociálním pracovníkem a klientkou. Nyní se o tomto problému dozvěděl i manžel. A tak mohli tento problém řešit manželé společně v přítomnosti sociálního pracovníka. Sociální pracovník vysvětlil problém, který už předtím

několikrát interpretoval klientce. Manžel byl ze začátku nepřístupný a nebyl ochoten si problém přiznat. Jelikož se mu jejich byt zdál v pořádku. Ani nebylo vidět, že by manželce poskytoval více či méně opory. Tento problém se týkal však především jeho, protože manželka není schopna kvůli svému postižení pořádek udržet. Po vysvětlení od sociálního pracovníka uznal, že by jejich byt mohl být v lepším stavu. Slíbil tedy, že se tedy o čistotu bytu postará, protože nechtěl, aby mu byly odebrány děti. Ta čistota se také týkala jejich dětí. Jejich děti byly umazané a nosili špinavé oblečení. I v tomto směru manžel slíbil, že se o děti postará. K účasti na toto sezení přišel dobrovolně a nebyl tedy přizván z moci úřední.

Při rozhovoru nebylo použito žádné audio a ani video techniky. Bylo to z toho důvodu, že sociální pracovník toto vybavení neměl k dispozici a ani toto vybavení sociální pracovník nepoužívá. A tak si pouze sociální pracovník dělal ruční poznámky a snažil se o rozbor rozhovoru, aby tento problém mohl později interpretovat na supervizním setkání v organizaci.

Myslím, že sociální pracovník při řešení toho problému postupoval správně. Taktně a profesionálně vysvětlil klientce a jejímu manželovi problém, který v jejich rodině nastal. Líbilo se mi, že sociální pracovník vysvětlil klientce a jejímu manželovi problém, nějak se nad ně nepovyšoval a nedělal ze sebe experta na jejich problém. Jen se jim snažil vysvětlit situaci takovým způsobem, aby ji byli schopni pochopit a přijmout. A dělal to také tak, aby vše bylo v rámci etického a morálního hlediska správné. Snažil jsem jim naznačit situaci a choval se tak, aby do toho nebyl příliš osobně a citově zainteresován. I když tomu tak úplně nebylo, ale ono to v tomto případě ani nešlo, jelikož se sociální pracovník setkává s klientkou až dvakrát týdně, tak to nešlo vést všechno pouze na profesionální úrovni. Kdyby tomu tak bylo, tak by prostě jenom uložil klientce a jejímu manželovi podmínku, a pokud by ji nesplnili, tak by je nahlásil příslušným úřadům. Ale jelikož sociální pracovník klientčinu rodinu a především klientu už delší dobu zná, tak nechtěl, aby k něčemu takovému vůbec došlo, a tak se to snažil nějakým způsobem zařídit a snažil se jim pomoci z tohoto problému dostat. Ta podmínka byla spíše takové pobídnutí a poukázání na ten problém, aby ho neviděl pouze sociální pracovník, ale také klientka a její manžel. A to si myslím, že bylo z pohledu sociálního pracovníka dobré řešení. V jeho postupu a chování jsem neshledala žádné pochybení, kdyby to bylo na mne, tak bych se nejspíše zachovala stejně, i alespoň podobným způsobem. Tato záležitost byla velice delikátní, a tak se nechtělo a ani to nebylo zapotřebí, aby o tomto problému vědělo více lidí, než bylo nutné. I s námi se

sociální pracovník o tomto problému na supervizním setkání bavil a konzultoval a my, jako praktikantky, jsme navrhovaly stejné řešení a jeho postup schvalovaly. I my jsme řekli svůj názor na tento problém a konzultovali ho se sociálním pracovníkem a ten buď s námi souhlasil, a pokud ne, tak nám vysvětlil, proč tomu tak nemůže být, nebo v čem je náš úsudek chybný. A tak jsme se učili a snažili se rozpoznávat, co je pro klienta dobré a co ne, čem se máme vyhnout a co máme ve své praxi a případně svém budoucím povolání zlepšit.

Jinak co se týče ještě toho problému, tak pokud bych ho řešila já, tak bych k tomu nejspíše použila i audio či video techniku, protože tyto záznamy nemohou být tak zkrácené a zachycují všechny pocity a vyjádření klienta. A také jsou mnohem přesnější než ručně psané záznamy sociálním pracovníkem. Na ručně psaný záznam také není možno zachytit reakce a gesta klienta, která nám někdy o situaci mohou povědět více než jenom verbální stránka. A z neverbální stránky se dají vyčíst jejich pocity, dojmy a obavy, aniž oni sami by o nich hovořili. A to nám právě může napomoci k řešení jejich problému.

Supervizní setkání:

Při mé praxi v organizaci jsme také měli několikrát takové supervizní setkání. Spolu s instruktorem praxí jsme si sedli a hovořili o klientech, jejich problémech, našich dojmech a pocitech. Při prvním setkání jsme se bavili o našich začátcích, o tom co všechno jsme se naučili a jaké jsme toho měli pocity. U mě to byla především obava z MHD. Měla jsem problémy s nastupováním a vystupováním z MHD, jelikož jsem ráno a někdy i odpoledne vozila klienta do školky či ze školky kočárem, a ráno vozila klientku na vozičku do školy, musela jsem se s tímto problémem vypořádat. Také jsem se musela naučit zvedat jednoho klienta z vozíku a posazovat ho na záchod. Z toho jsem neměla ani tak strach jako spíš obavy, abych klientovi nějakým způsobem neublížila. Při jeho zvedání jsem si totiž musela na jeho zádech nalézt ten správný bod, jinak by se mi zlomil v pase a já bych s ním nemohla manipulovat. Také jsem měla problém s jednou klientkou. Při mé první návštěvě byla totiž klientka, holčička 12 let, velmi nepřístupná a

ukňouraná. Na mne to udělalo špatný dojem a této klientky jsem se chtěla vzdát. K tomuto problému mi bylo řečeno, že to mám ještě jednou zkusit a pak že se uvidí.

Z tohoto prvního setkání jsem měla protichůdné pocity. Sociální pracovník se choval velmi vstřícně a ochotně, ale po tom co mi řekl, že to má znovu s dvanáctiletou klientkou zkusit, měla jsem pocit že to nezvládnou, jelikož tato klientka vyžadovala i dobrou verbální vlastnost i fantazii. Sociální pracovník ji totiž musel neustále něco vykládat, vyprávět pohádky a reagovat na její komunikaci, klientka totiž komunikovala vždy pouze v druhé osobě.

Při druhém supervizním setkání jsme znovu rozebíraly můj problém s touto klientkou. I po mé další návštěvě se mi její stav nezdál lepší, měla občasné výlevy smíchu či pláče. Sice to bylo o něco lepší než při prvním setkání, kdy mi bylo vysvětleno, že klientka byla pod tlakem, ale pořád se mi zdálo že mi praxe u této klientky nepůjde. Ale snažila jsem vytrvat. V této době jsme nenavštěvovali jednu klientku, protože byla nemocná. Můj problém s MHD se trochu vyřešil. Trochu jsem se už zacvičila a tak mi nedělalo problémy nastupovat či vystupovat do tramvaje či trolejbusu. Na tomto setkání jsem také byla pochválena, protože klienti byli spokojeni s mojí prací a chválili si ji. Také jsme rozebírali naši účast na Hospimedice na BVV a také na veřejné sbírce. A začali jsme rozebírat problém rodiny X.

Po tomto setkání jsem byla velmi potěšena, protože si mě klienti chválili a byli spokojeni s mojí prací. Byla jsem pochválena i instruktorem praxí. Ještě jsem měla trochu obavy z koupání dvanáctileté klientky, ale rozhodla jsem se, že se o to ještě pokusím.

Na třetím setkání byl hlavní problém rozebírání rodiny X. Začali jsme se bavit o jejich problému. Mluvili jsme o tom, jak by se mělo dále pokračovat, jaké kroky v jejich případě podniknout. Každý jsme navrhovali svá řešení k jejich problému a snažili se dospět k nějakému závěru. Ani jeden z nás nechtěl klientku nějakým způsobem poškodit a tak jsme hledali různá východiska. Každý jsme říkali názor na jejich situaci. Všichni jsme u nich alespoň jednou byli, a tak jsme věděli, jak to u nich doma vypadá a funguje. Takže každý k tomu měl co říct. Já jsem měla v této věci různé pocity, jelikož jsem klientku několikrát viděla a mluvila s ní, věděla jsem o jejich osobních věcech, tak jsem si v tu chvíli nepřipadala moc profesionálně. Klientka mluvila o své rodině a o sobě, a tak jsem do tohoto problému byla tak trochu citově zainteresovaná. Také jsme hovořili o mém problému s koupáním dvanáctileté klientky. U ní se to moc nezlepšilo, ale jak jsem se dozvěděla na tomto setkání, tento problém mělo více sociálních pracovníků. Klientka totiž byla ve velkém citovém vypětí a stresu, jelikož její nejbližší přátelé a příbuzní ji vždy

navštěvovali ve velkém počtu. Navíc nežila se svým vlastním otcem a matčin přítel byl Němec, a když na ni hovořil, tak ona mu nerozuměla a nevěděla, jak se má chovat a co i o tom všem má myslet. Takže to nebylo vinou sociálních pracovníků či praktikantů, že by něco dělali špatně, ale tím, že ona žila v moc velkém citovém vypětí.

Po tomto setkání jsem byla trochu klidnější, co se týkalo klientky a koupání, ale s další praktikantkou jsme rozebírali problém týkající se klienty X. Obě jsme věděly, jak to u nich je, a tak jsme vymýšlely různá řešení. Od ostatních klientů jsem slyšela chválu, tak jsem byla velmi ráda.

Na posledním setkání už jsme jenom mluvili o tom, jak vyřešili problém s klientkou X, jaká udělali opatření a co všechno v tomto směru podnikli. Také jsme doladřovali věci ohledně praxe. V té době jsme už skončily praxi u klientů, tak jsme byly mile překvapeny, když nám klienti říkali, že s námi byly velice spokojeni a že by si přáli, kdybychom příští semestr nastoupily praxi znovu v této organizaci a docházely za nimi. To nám udělalo opravdu radost. Z tohoto posledního setkání jsem odcházela velice potěšena a s hřejivým pocitem na srdci. A tak to bylo poslední setkání, které jsem na této praxi absolvovala.

Měsíční sumarizace:

Měsíc říjen:

Za nejpodstatnější z naučených věci považuji naučit se zacházet ze zdravotně postiženými na vozíčku. Je důležité s nimi správně manipulovat, protože při nesprávné manipulaci by se mohlo klientovi ublížit nebo ho nějak poškodit. A při nesprávné manipulaci se ani klient samotný necítí dobře. Naučit se nastupovat a vystupovat do MHD a zacházet při tom s vozíkem a kočárkem. Také se naučit s klientem komunikovat, hovořit s ním o různých věcech a problémech. Naučit se vystupování vůči klientovi, ostatním spolupracovníkům, organizaci a úřadům. Podstatné je také začlenění se mezi ostatní asistenty. Důležité bylo také rychle se adaptovat na časté změny jak místa, tak času. Byla jsem aktivním účastníkem dění na stáži. Hovořili jsme jak o věcech týkajících se klientů a jejich nemocí, tak o věcech týkajících se kanceláře. V měsíci říjnu

jsem byla také aktivním účastníkem na Hospimedice na BVV. Při této akci jsem se také hodně naučila o organizaci, ve které jsem měla praxi. Tato akce byla pro mne velmi obohacující a považuji ji za jednu z důležitých událostí v tomto měsíci. Během tohoto měsíce jsem se seznámila se všemi klienty, které jsem měla v rámci praxe navštěvovat a pomáhat jim. Nejvíce jsem se seznámila asi s klienty manžely, kteří mají myopatii. K nim jsem docházela několikrát týdně. Jsou to skvělí lidé, kteří se povznesli nad svoji nemoc, jelikož jí trpí oba dva. A tak se s tím vyrovnávají společně. Naučila jsem se něco o obecných teoretických základech pro práci s klienty v sociální práci. Také jsem se něco dozvěděla o metodách práce se zdravotně postiženými lidmi. Naučila jsem se manipulovat s vozíky osob zdravotně postižených i s klienty samotnými. Také jsem zlepšila svoje komunikační dovednosti při jednání s lidmi a úřady. Svůj čas v praxi využívám efektivně, vždy když je potřeba, tak jsem k dispozici. Takže pokud je potřeba zaskočit nějakého spolupracovníka tak mohu. K výkonu své praxe jsem pravidelně využívala pondělky, středy a čtvrtky. Také jsem se snažila být dochvilná a přesná. Svých cílů, které jsem si stanovila, jsem chtěla dosáhnout zodpovědnou, koncentrovanou a pečlivou prací s klienty. Vnímáním jejich potřeb a zjišťováním způsobů, jak jim vyhovět. Mezi mé cíle patřila samostatnost práce, naučení jednání s klientem, příjemné vystupování, ochota se učit a důslednost při plnění povinností.

Měsíc listopad:

Za důležité považuji zlepšení jednání s lidmi a zlepšení komunikačních schopností. Jednání s klientem probíhalo ke spokojenosti jednotlivých klientů, od instruktora praxí jsem dostávala pozitivní zpětnou vazbu. Naučila jsem se samostatnosti práce, rychle jsem se učila novým věcem. Naučila jsem se příjemnému vystupování vůči klientům i organizaci. Jelikož je tato práce velmi stereotypní, neměla jsem možnost prosadit svůj tvůrčí přístup. Nečinilo mi problém spolupracovat na všem, co mi bylo zadáno. Za velmi významnou událost považuji to, že když jsme na supervizním setkání hovořili o problému rodiny X, naše názory jakožto praktikantů byly brány na zřetel. Naše názory byly stejně hodnotné jako názory sociálních pracovníků, kteří jsou v organizaci zaměstnáni. Nejvíce jsem se obeznámila asi právě s klientkou X a její rodinou. V té době jsem k ní chodila na praxi, navštěvovala jsem s ní restauraci, kde jsme spolu seděli,

hovořili o životě, jejích problémech a tak různě. Klientka byla velmi vstřícná a velmi upovídaná. V té době jsem také poznala o jaký problém se u nich jedná. S touto klientkou jsme také navštívili psí útulek na Kociánce. Při této cestě jsem také zjistila, jaké jsou mé fyzické zdatnosti. Při tomto jsem využila svou dovednost manipulace s vozíkem. Také jsem naučila další techniky spojené s každodenní pomocí osobám se zdravotním postižením, také jsem si zvýšila schopnost koncentrace a zodpovědnosti. Také jsem zjistila něco o fungování pomáhajících a neziskových organizací. Naučila jsem se něco o teorii práce s klientem s ohledem na jeho diagnózu. Také jsem se poučila ze svých chyb, které jsem dělala při práci s klienty v prvním měsíci své praxe.

Měsíc prosinec:

V tomto měsíci jsem se pouze zdokonalovala v tom, co jsme se naučila v předchozích měsících. Neustále jsem si zdokonalovala svoje komunikační schopnosti, schopnosti při jednání s lidmi. Byla jsem důsledná při plnění jednotlivých úkolů a úkonů jak u klienta, tak v organizaci. Moje motivovanost postupně rostla, protože to byla moje první praxe, tak jsme nevěděla, co od toho mám očekávat. Byla jsem ochotná učit se novým věcem a myslím, že se mnou byla i dobrá spolupráce. Také podle hodnocení instruktora jsem byla na tom se svými schopnostmi učit se a zlepšovat se docela dobře. Moje praxe probíhala bez jakýchkoliv kolizí. Díky pravidelným se zajišťovala dobrá informovanost mezi námi praktikanty a instruktorem praxí. Měli jsme tedy dostatek prostoru pro získání informací týkajících se sociálních služeb. Vždy jsem byla aktivním účastníkem dění na stáži. Poslední měsíc jsem se seznámila trochu více s klientkou, kterou jsme chodila koupat, a s její rodinou, především s maminkou a babičkou. Zjistila jsem něco o standardech sociální práce a etických otázkách spojených se sociální prací a jejich řešení. Dále jsme získala více jistoty při práci s klienty samotnými, při jejich manipulaci. A rozšířila jsem si praktické vědomosti při práci s handicapovanými. Tomu všemu jsem se učila sebereflexí a napravováním či učením se z mých chyb. Svůj čas jsem využívala maximálně, vždy když bylo potřeba, tak jsem byla k dispozici.

Praxe, jelikož byla moje první, pro mne byla velice obohacující a inspirující. Naučila jsem se zde spoustu nových věcí, které budu dříve či později možná potřebovat. Praxe se mi velmi líbila a určitě bych ji doporučila, ale pouze tedy, má-li člověk dostatek psychických a především fyzických sil. Také jsem ale zároveň pochopila, že volba tohoto či podobného zaměstnání v pozdější době, by pro mne nebyla tou pravou volbou. Občas jsem měla totiž obtíže najít hranici mezi profesionalitou a osobním přístupem ke klientovi.

K záznamníku praxe přikládám vypracované pracovní listy, které se postupně zaměřovali na mou praxi v organizaci a na mé dovednosti či znalosti v tomto oboru.

Dále také přikládám informace a letáky, které jsem v průběhu praxe získala v organizaci.

Jsou to :

1. Informační leták o organizaci, který jsme rozdávali v rámci prezentace organizace na Hospimedice na BVV v Brně.
2. Informační leták týkající se respitní péče.
3. Instrukce pro dobrovolníky, které byly potřeba při figurování na veřejné sbírce pro organizaci Domov pro mne
4. Závazek mlčenlivosti
5. Kodex pracovníka občanského sdružení Domov pro mne
6. Výkaz vykonané respitní péče
7. Zásady pro pomoc vozíčkářům